

14. המשחרר

הגואל על הצלב!

הצלבים הללו הוצבו באלפיהם, כסימן לכך שהמשוח סבל והומת בשל רצון-האנושות.

הם קוראים למאמינים מכל העברים: "זָכְרוּ זֹאת!"

במסדרונות בודדים, ברחובות הסואנים של הערים-הגדולות, בחדרים שקטים, בכנסיות, בבתי-הקברות ובחגיגות-הנישואין, בכל מקום הם משמשים לנחמה, לחיזוק ולתזכורת.

זָכְרוּ זֹאת!

היה זה בגין חטאיכם, שבן-האלוהים, אשר הביא אליכם את הישועה אל האדמה, סבל ונרצח על הצלב.

המאמין קרב אליו ברעדה פנימית, ביראה עמוקה ומלא הכרת-תודה. ואחר עזב את המקום בלב-עולץ ובידיעה, שקורבן המוות הזה שימש גם לשם כפרה על חטאיו שלו עצמו.

ואולם אתה, המחפש באמת, גש הלום, עמוד בפני תמרור האזהרה של הַפְּנוֹת המקודשת, והשקע מאמץ בהבנת המשחרר שלך!

השלך מעליך את גלימת הנוחות הרכה, המחממת אותך ברוב נעימות ויוצרת עבורך את תחושת-הביטחון המחבקת, המאפשרת לך לשגות בהזיה עד שעתך האחרונה על-פני-האדמה, עד שתיקרע בחטף מדמדומי-שנתך, תנותק מכבליה של האדמה ותעמוד לפתע אל מול האמת העירומה.

אז תישלף באחת מחלומך, שבו דבקת ושבו שקעת בחוסר-מעש.

על-כן היעור, זמנך על-פני-האדמה יקר הוא!

המושיע הגיע למען חטאינו, דבר זה נכון הוא ואין עליו עוררין. ונכון אף שמת למען אשמתה של האנושות. אך בכך לא יילקחו מעמך חטאיך!

עבודת-השחרור של הגואל היתה לקחת על עצמו את המאבק באופל, כדי להביא אור לאנושות, ולפלס למענה את הדרך אל מחילת כל חטאיה.

את המסע חייב כל אחד לצעוד בעצמו, על-פי חוקיו הבלתי-ניתנים לשינוי של הבורא.

גם המשוח לא הגיע כדי לשנות את החוקים, אלא כדי להגשימם.

אל תשכח את זה האמור להיות חברך הטוב ביותר!

אל תעניק משמעות שגויה למילות-אמת!

כאשר נאמר בצורה נכונה לחלוטין:

כל זה התרחש למען חטאי-האנושות, הווה אומר, שבואו של ישוע נדרש אך ורק משום שהאנושות לא יכולה היתה עוד למצוא לבדה את דרכה החוצה מן האופל שהמיטה על עצמה במו-ידיה, ולשחרר עצמה מאחיזתו.

המשוח נאלץ לפלס דרך זו מחדש ולהתוותה לאנושות.

לולא היתה זו שקועה בה עמוק בחטאיה, דהיינו, לולא היתה האנושות פוסעת בדרך השגויה, לא היה נדרש בואו של ישוע, והיתה נחסכת ממנו דרך המאבק והסבל.

לכן נכון הוא שמחויב היה להגיע רק עבור חטאי-האנושות, כדי למנוע את המשך הליכתה בדרך השגויה אל הכיליון, אל האופל המוחלט.

ואולם אין משמעו של דבר שאשמתו האישית של כל אדם ואדם תימחק במחי-יד אם רק יאמין במילותיו של ישוע ויחיה על-פיהן.

אמנם, אם יחיה על-פי מילות ישוע, יימחלו לו חטאיו. ואולם מכל-מקום, רק באופן הדרגתי, לאחר תחילת השחרור כתוצאה מפעולתו הנגדית של הרצון-הטוב, ומכוח פעולת-הגומלין של החיים על-פי מילותיו של ישוע. ולא בכל דרך אחרת.

מאידיך, מחילה לא תתאפשר כלל עבור אלו אשר אינם חיים על-פי מילותיו של ישוע.

על-אף זאת, אין משמעות הדבר, שרק אלו הנמנים על הכנסייה הנוצרית רשאים לבקש מחילה על חטאיהם. ישוע הפיץ את האמת. מילותיו, לפיכך, כוללות בהכרח גם את אמיתות כל הדתות האחרות.

הוא לא ביקש לייסד כנסייה, אלא להראות לאנושות את הדרך הנכונה, זו שניתן להגיע אליה באותה מידת-הצלחה גם דרך אמיתותיהן של דתות אחרות.

לכן גם מצויים במילותיו הדים כה רבים לדתות שכבר היו קיימות אז.

ישוע לא לקח את מילותיו מתוך אותן דתות, אלא הביא את האמת, בה מן ההכרח שתימצא שוב גם כל האמת שכבר התקיימה בדתות אחרות.

גם זה אשר אינו מכיר את מילותיו של ישוע, אולם שואף בכנות אל עבר האמת והטוהר, חי לעתים קרובות ברוחן ומשמעותן של מילים אלו, ולפיכך צועד בביטחון ובאמונה-טהורה אל עבר מחילת חטאיו.

הישמרו על-כן מן הראיה החד-צדדית. היא מהווה הפחתת ערכה של עבודת-השחרור, והצרת הרוח-האלוהית.

זה השואף בכנות אל האמת והטוהר, הוא לא יחסר גם את האהבה.

הוא יונחה, גם אם לעתים דרך ספקות ומאבקים קשים, בדרך-הרוח מעלה, צעד אחר צעד, אחת-היא על איזו דת הוא נמנה, ויפגוש ברוחו של המשוח כבר כאן או רק כאשר יגיע אל העולם האת'רי, והיא זו אשר תוליכו לבסוף אל האב, ושם גם תתגשם המילה:

”לא יבוא איש אל האב כי-אם על-ידי”.

ה”סוף”, מכל-מקום, אינו מתחיל בשעות האחרונות על-פני-האדמה, אלא בדרגה מסוימת של התפתחות רוח-האדם, ממנה מהווה המעבר מן החומריות הגשמית אל העולם האת'רי שינוי-צורה בלבד.

וכעת אל תהליך עבודת-השחרור עצמה:

האנושות תעתה באפלה רוחנית. היא יצרה אפלה זו בכך שהכפיפה עצמה עוד ועוד לשליטתו של השכל, אותו הגדילה בשקדנות רבה. בכך אף הצרה יותר ויותר את גבולות יכולת-התפישה שלה, עד שכמו המוח עצמו, נכבלה אף היא אל המרחב והזמן, ושוב לא מסוגלת היתה לתפוש את הדרך אל האינסוף ואל הנצח.

כך נכבלה לחלוטין אל הארצי, המוגבל במרחב ובזמן. כך נותק כל קשר אל האור, אל הטוהר, אל הרוח.

רצונם של האנשים ביקש לכוון עצמו אך ורק על-פי הארצי, למעט בודדים, אשר כנביאים לא החזיקו בכוח שיספיק כדי לחדור ולסלול נתיב חופשי אל עבר האור.

במצב זה נפתחו כל הדלתות עבור האופל. אפלה רוחנית עלתה והציפה את האדמה בתחלואיה. רק סוף אחד יכול להיות לכך: מוות רוחני.

הדבר האיום ביותר העשוי לקרות לאדם.

ואולם האשמה בכל הסבל הזה חלה על האנשים עצמם!

הם אשר הביאו לכך, כאשר בחרו מרצונם החופשי בכיוון זה. הם אשר ביקשו וטיפחו זאת, ואף התגאו בהישגם בעיוורונם העצום, בלא שיזהו, ביכולת-תפישתם הצרה אותה הביאו על עצמם ברוב מאמץ, את השלכותיו המזוויעות.

ומתוך אנושות זו לא ניתן היה להקים דרך אל האור.

הצרה זו מרצון כבר היתה רבה מדי.

אם ניתן כלל לסייע לה עדיין, חייבת העזרה להגיע מן האור עצמו.

אחרת לא ניתן עוד לעצור את שקיעתה של האנושות באפלה.

האופל עצמו הלך והפך דחוס אף יותר עקב הזוהמה, ודחיסות זו הביאה עמה כבדות רוחנית. כבדות כזו מאפשרת עלייה רק עד גבול-דחיסות מסוים, אם לא יגיע מן הצד השני סיוע של כוח-משיכה.

האור, מכל-מקום, ניחן בקלילות התואמת את טוהרו, ואינה מאפשרת לו לשקוע מטה עד לעומקו של האופל.

כך נפערת בין שני החלקים תהום בלתי-ניתנת לגישור, שבתוכה ניצב האדם על-פני-האדמה.

בידי האנושות נתון הדבר כעת, בהתאם לאופי רצונו ושאיוותיו של כל אדם ואדם, להתקדם אל האור או לפסוע אל עבר האופל, לפתוח את השער ולסלול את הדרכים, דרכן יציף האור את האדמה, או שהאפלה תעטוף אותה.

הם עצמם יהיו המתווך שדרך כוח-רצונו יקנו לעצמם האור, או האופל, אחיזה וישפיעו בכוח רב יותר או פחות על סביבתם.

ככל שיבסס האור או האופל את כוחו על-פני-האדמה, כך יטלטל את האנושות עם כל שבידו להעניק להם, אם טוב ואם רע, מרפא או פוגע, מעניק שמחה או גורם עצב, שלווה גן-עדן או ייסורי-גיהנום.

רצונה הטהור של האנושות כבר הוחלש מכדי להציע, בתוך כל האופל החונק את האדמה, נקודת-אחיזה לאור שאליה יוכל להתקבע ולהדק את הקשר, באופן שיאפשר לכוחו הטהור והבלתי-מעומעם לפצל את האופל ולשחרר את האנושות, ובאופן שיאפשר לאותה אנושות להשתמש בו במקור-כוח ולמצוא את דרכה מעלה אל הרום-המואר.

והאור עצמו לא יכול לשקוע לעומק כה רב בתוך הזוהמה, בלא שתוצע לו אותה נקודת-אחיזה יציבה וחזקה.

לכן נדרש המתווך להגיע.

רק שלוח אחד מן הרום-המואר יכול היה לפצח, הודות להפיכתו לבן-אנוש, את חומת-האופל שבנתה האנושות ברצונה, ולהקים מתחת לכל הרוע שבחומריות-הגשמית את הבסיס לאור-האלוהי, שיעמוד איתן בלב האפלה-הכבדה.

מתוך עוגן זה הצליחו אז קרניו הטהורות של האור לפצל את המסה האפלה ולהפיץ עצמן, כדי שלא תטבע האנושות באפלה ותיחנק לחלוטין.

כך הגיע ישוע אל האנושות ואל חטאיה!

את החיבור החדש אל האור שנוצר בדרך זו, בטוהרו ועוצמתו של שלוח האור, לא יכול האופל לנתק. כך נסללה עבור האנשים דרך חדשה אל הגבהים-הרוחניים.

מישוע, שהיווה כעת, לאחר התגשמותו, את נקודת-האחיזה של האור, חדרו קרניו את האופל, דרך המילה-החיה שהביאה את האמת.

הוא יכול היה להעביר את האמת בלא לסלפה, שכן הודות לכוחו של האור היה החיבור אליו טהור, והאופל לא העכירו.

כעת טולטלו האנשים ממצב הדמדומים שלהם גם הודות לנסים שהתרחשו בו-זמנית. ובהולכם אחר הנסים, פגשו במילה.

ואולם כאשר שמעו את האמת שהביא עמו ישוע, וכשהרהרו בה, התעוררה במאות-אלפים מהם השאיפה לפגוש באמת הזו ולדעת עוד ועוד. וכך שאפו אט-אט גם לעבר האור.

הודות לשאיפה הוסט מסך האופל העוטף, וקרני-האור המנצחות חדרו בזו אחר זו כאשר הרהרו האנשים במילים ומצאו כי אמת הן. סביבתם הפכה מוארת יותר ויותר, לאופל לא נמצאה עוד אחיזה בהם, ולבסוף נסוג ונפל מעליהם תוך שהקרקע נשמטת מתחת לרגליו.

כך פעלה מילת-האמת באופל כמו זרעי-החרדל הנובטים, וכמו בְּצֶקוֹ התופח של הלחם.

וזו היתה עבודת-השחרור של בן-האלוהים ישוע, מביא-האור והאמת.

האופל, שכבר סבר כי הוא שולט באנושות כולה, ניסה לנהל מלחמת-חורמה, כדי להפוך את עבודת-השחרור לבלתי-אפשרית.

הוא לא יכול לעשות דבר כנגד ישוע עצמו, הוא נשמט מפני בינת-לבו הטהורה.

אך טבעי היה, שיעשה שימוש בכלי-הרצון העומד לרשותו ויגייסו לקרב.

אלו היו האנשים, אשר בצדק מכנים עצמם "אנשי-השכל", דהיינו, אלו אשר הכפיפו עצמם לשכל ונכבלו מרצונם אל המרחב והזמן, וכתוצאה מכך שוב לא יכלו לתפוש מושגים רוחניים וגבוהים יותר, הקיימים מעבר למרחב ולזמן. לכן אף לא יכלו לעקוב אחר תורת-האמת.

לפי אמונתם, הם עמדו כולם על קרקע-"המציאות", כפי שנוהגים עדיין כה רבים לכנותה כיום.

קרקע-המציאות, מכל מקום, היא לאמיתו-של-דבר קרקע מצומצמת ביותר.

והללו היו האנשים שהיוו כבר את הרוב, שהחזיקו בידם עוצמה, סמכות וכוח דתי.

כך שלט האופל באנשים הללו בהתנגדות זועמת עד שביצעו את התקיפות הגסות נגד ישוע, על-ידי שימוש בכוח הארצי שהיה בידיהם.

האופל קיווה לגרום לישוע להסס כתוצאה מכך, ולהרוס את עבודת-השחרור ברגע האחרון.

היתה זו אשמת האנשים בלבד שכוח זה יכול היה לפעול כלל על-פני-האדמה, כשהצרה את יכולת-התפישה שלה בגישתה השגויה שנבחרה על-ידה מרצונה החופשי, והציבה בכך את האופל בעמדת-יתרון.

אשמה זו היתה חטאה של האנושות בלבד, אשר משכה לעברה את כל הרוע.

ותחת החטא הזה של רצון-האנושות נאלץ ישוע לסבול!

האופל הוסיף לשלוט עד לקיצוניות: ישוע עמד בפני מוות בצליבה אם יוסיף לדבוק בטענותיו כי הוא מביא-האמת והאור.

היה עליו להחליט החלטה אחרונה זו.

בריחה, נסיגה מוחלטת מן הכל יכולה היתה להצילו ממוות בצליבה. ואולם אז מדובר היה בניצחוננו של האופל, ברגע האחרון, שכן אז היתה כל עבודתו של ישוע נמוגה לאיטה, ושוב היה האופל חוזר לשלוט בכל.

ישוע לא היה ממלא את שליחותו, ועבודת-השחרור בה החל היתה נותרת בלתי-גמורה.

המאבק הפנימי בגת-שמנים היה קשה, אך קצר.

ישוע לא חשש מפני המוות-הארצי, אלא נותר איתן וצעד בשלווה, למען האמת שהביא עמו, אל עבר מותו הארצי.

בדמו על הצלב הידק את החותם על כל אשר אמר וחווה.

ובמעשה זה גבר לחלוטין על האופל, אשר הטיל את הקלף המנצח שלו.

ישוע ניצח.

באהבתו לאב, לאמת, באהבתו לאנושות, הצליח לשמור את הדרך אל החופש כשהיא מוארת, שכן הודות לניצחוננו זה התחזקה האמת שבמילותיו.

הימלטות על-ידי בריחה וויתור על עבודתו היו נוטעים ספק בקרבם.

ישוע מת, על-כן, עקב חטאי האנושות!

לולא התקיימו חטאים אלו של האנושות, הפנייה מֵעַם האל והצרת-התפישה באמצעות השכל, היתה נחסכת מישוע הגעתו, והיו נחסכות ממנו דרך-הייסורים ומיתתו בצליבה.

לכן נכון הוא הנאמר:

עקב רצוננו החוטא הגיע ישוע, סבל ומת בצליבה!

ואולם אין משמעות הדבר שאתה פטור משחרור עצמך בגין חטאיך האישיים!

הדבר ייקל עליך כעת, משום שישוע הנחה את דרכך על-ידי הבאתה והצגתה של האמת במילותיו.

וכך, גם מותו בצליבה של ישוע אינו יכול פשוט לשטוף את חטאיך מעליך.

לו כך היה קורה, הרי היו כל חוקי-היקום קורסים.

ולא כך קרה.

ישוע עצמו מתייחס לעתים-קרובות לכל "אשר בכתובים", דהיינו - לישן.

בשורת-האהבה החדשה גם לא התכוונה להקריס או לדחות את בשורת-הצדק הישנה, אלא להשלימה. היא מבקשת להתחבר אליה.

אל תשכח על-כן, את הצדק של בורא-כל-הדברים הגדול, שלא ניתן להסיטו כחוט-השערה, הניצב איתן מתחילתו של העולם ועד סופו!

הוא לא היה מרשה שמישהו ייקח על עצמו את אשמתו של אחר כדי לכפר עליה.

לישוע התאפשר להגיע, לסבול ולמות עקב אשמה אחרת, דהיינו בשל אשמתם של אחרים, ולהופיע כלוחם למען האמת, אולם הוא עצמו לא נפגע מאשמה זו ונותר טהור, ולכן גם לא יכול היה לקחתה על עצמו.

עבודת-השחרור לא התמעטה, אלא היא קורבן שאין למעלה הימנו.

למענך הגיע ישוע מן הרום-המואר אל הזוהמה, עבורך לחם, ולמענך סבל ומת, כדי להביא לך את האור ולהראותך את הדרך הנכונה מעלה, כדי שלא תאבד באפלה ותשקע עמה!

זהו האופן בו עומד לפניך גואלך!

זו היתה עבודת-האהבה העצומה שלו.

הצדק-האלוהי נותר לעמוד בחוקי-היקום, אמיתי וקפדני; אשר זרע האדם, אותו יקצור, וכך אמר אף ישוע עצמו במסר שלו.

אף לא אגורה שחוקה אחת תימחק לאדם מחובותיו על-פי הצדק האלוהי!

זאת עליך לזכור בעומדך בפני סמלה של האמת הקדושה.

הודה מקרב-לבך על כך, שהמשחרר במילתו פתח שוב את הדרך לפניך, לשם מחילה על חטאיך, ועזוב את המקומות מתוך כוונה כנה לצעוד בדרך שהותוותה לפניך, כדי שניתן יהיה להעניק לך מחילה זו.

ואולם לצעוד בדרך אין משמעו ללמוד את המילה ולהאמין בה בלבד, אלא אף לחיות את המילה!

להאמין בה, לדעת את נכונותה, בלא לפעול על-פיה בכל, דבר זה לא יועיל לך כלל.

ההיפך הוא הנכון, כך תהיה גרוע אף מזה אשר אינו יודע כלל על קיומה של המילה.

לכן התעורר, זמנך על-פני-האדמה יקר הוא!